

Els experts no es posen d'acord sobre el futur de la TV a Europa

BARCELONA. — Les possibilitats d'implantació d'una televisió d'abast europeu manté dividits els experts que participen en el Primer Seminari Internacional sobre els Canvis en el mercat Europeu de Televisió, organitzat per TV3.

Anthony D'Abrew, especialista en tecnologies aplicades a la Televisió, destacà que manca una línia de finançament per a la nova televisió per satèl·lit, però augurà un «creixement inexorable» en el nombre de canals a disposició dels televidents europeus.

Jesús Martín, director de TVE, indicà que a l'estat espanyol probablement es posarien en marxa tres canals privats i discutí les afirmacions del productor de TV Rainer Moritz en el sentit que la televisió pública s'havia de dedicar als programes minoritaris.

Marc Tessler, director del «Canal Plus» francès, es mostrà pessimista que s'arribés a aconseguir una televisió d'abast europeu.

Amenacen de dimitir com ho ha fet Joan Fluvià

Els responsables del Teatre d'Olot volen més autonomia

OLOT (De la nostra Redacció, per Salvador Comalat). — Els responsables de les diferents seccions del Teatre Principal d'Olot condicionen la seva continuïtat al fet que l'ajuntament mantingui l'autonomia del centre i que el consell rector de l'entitat pugui escollir el nou gerent, després de la dimissió de Joan Fluvià. L'actual gerent ha deixat el càrrec per desacord amb la comissió de cultura per no haver planificat més acuradament el treball del centre olotí.

Els representants de les diferents seccions del Teatre han condicionat la seva continuïtat al capdavant de les respectives àrees al fet que l'ajuntament d'Olot mantingui la filosofia del centre, de manera que el consell rector de l'entitat pugui escollir el substitut de Joan Fluvià. Els responsables de cinema, música, teatre i les seccions restants no volen opinar sobre la dimissió del gerent, perquè consideren que és un tema personal de Fluvià. Joan Peláez, que forma part del Consell del Teatre, va indicar que la figura del gerent «havia estat reclamada des de feia temps per les diferents àrees». Tots els representants volen que el teatre tingui un funcionament

autònom, que es concretin quines n'han de ser les funcions i que sigui el consell qui esculli el nou gerent.

La dimissió de Joan Fluvià s'ha degut a la manca de planificació de la comissió de cultura, per no tenir clar quin ha de ser el futur del Teatre Principal i les actuacions concretes que ha d'assumir, segons explica ell mateix. Fluvià diu que deixa la gerència «en un moment en què la feina no em satisfia» i ara espera que el consistori porti una planificació més acurada que la que hi ha hagut fins ara, per garantir el Teatre com a centre dinamitzador de la cultura a Olot. «És molt important — explica Fluvià — que hi hagi una planificació, seria i

Joan Fluvià.

ben feta, de quines són les activitats concretes que s'han d'organitzar des del Teatre, de manera que tant la gent de la Comissió de Cultura com les diferents seccions tinguin més clar el que poden i el que han de fer».

L'escultor Piculives, ingressat a la Vall d'Hebron

GIRONA. — L'escultor Josep Bosch Puy, conegut com Piculives, està ingressat des de dijous passat a la residència de la Vall d'Hebron, a Barcelona, a conseqüència de les cremades que va patir mentre manipulava àcid en companyia d'Adela Caamaño García, en una masia de Sant Sadurní de l'Heura. Els dos ferits van ser interrogats ahir per la policia i ells li asseguraren que s'havien fet les cremades per accident. Josep Bosch té cremades a la cara i a les cames, i a Adela Caamaño l'àcid li afectà la regió facial i el cos.

«Miss Topless Dinamarca», avui, a Calella

CALELLA. — Avui divendres se celebrarà a la discoteca Highwayman de Calella el show final de l'elecció de «Miss Topless Dinamarca'87», organitzat per la revista danesa *Rapport*. L'ex-

Coincidint amb el 20è aniversari de la seva mort

Montserrat Minobis ha publicat un llibre sobre l'abat Aureli Escarré

BARCELONA (De la nostra Redacció, per Susanna Alsina). — Montserrat Minobis, periodista figuerenca, presentà dimecres passat a Barcelona el seu llibre *Aureli M. Escarré, Abat de Montserrat 1946-1968*; coincidint amb el vintè aniversari de la mort de l'eclésiàstic. A l'homenatge que va tenir lloc a la seu del col·legi d'advocats, hi assistiren, entre d'altres personalitats, el president de la Generalitat, Jordi Pujol; l'ex-secretari de l'abat Escarré, Aureli Argemí; el conseller de treball, Oriol Badia, i la mateixa Montserrat Minobis.

En les diferents intervencions, els ponents coincidiren a reivindicar la figura de l'abat Escarré com un símbol en el si del poble català, en el seu continuat intent d'establir una unitat nacional. En aquest sentit, Jordi Pujol, que arribà tard a l'acte per afers de treball, s'avingué a titllar-lo «d'imprudent pel fet de ser capaç d'assumir greus riscos i compromisos amb l'únic fi d'aconseguir allò que realment

Montserrat Minobis.

l'interessava. Era un senyor, un gran senyor, però estic segur que va patir molt».

Montserrat Minobis, l'autora del llibre, que inicià la seva expo-

sició en estil radiofònic, llegint un comunicat de solidaritat a l'abat en el moment de la seva expulsió del país, reivindicà la supervivència del pensament d'Aureli M. Escarré com un exemple per aconseguir l'autodeterminació catalana. Val a destacar també la intervenció d'Aureli Argemí, ex-secretari de l'abat i actual president del CIEMEN —Centre internacional Escarré per a les minories ètniques i nacionals que recordà diferents anècdotes de la seva vida amb l'homenatge.

El llibre de Montserrat Minobis, editat per la Llar del Llibre sota la iniciativa del Club d'Opinió Arnau de Vilanova, és bàsicament un llibre d'entrevistes a diferents personatges de l'àmbit socio-polític del país entorn de la figura de l'abat Escarré. Inclou també un apèndix de textos i documents de l'època que afecten directament en un o altre sentit l'abat de Montserrat i el seu paper dins el poble català i l'església del règim franquista.

Primera organització en ensenyament d'idiomes

El seu futur és el més important

Aprenem ANGLÈS-FRANCÈS-ALEMANY

amb el mètode Inlingua.

Títol reconegut internacionalment.

Membre de l'associació d'idiomes de Catalunya.

Nous cursos, 1r. de novembre

inlingua

C/ Joan Maragall, 23
Tel. 21 42 67 - GIRONA

IMATGE 22

Una nova secció que us ofereix:

PÒSTERS I POSTALS

LLOGUER DE VÍDEOS

CARTELLS DE CINEMA

VENDA DE VÍDEOS

REVISTES DE CINEMA I MÚSICA

LLIBRES DE CINEMA

és un nou
servei de la

llibreria

hortes, 22
tel. 21 23 95
17001 girona

CLASS

Montjuïc GIRONA

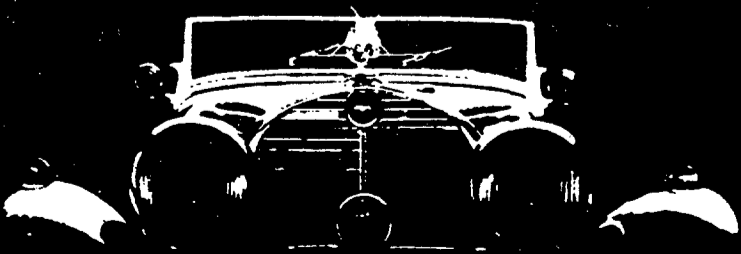
PRESENTA A GIRONA

XAVIER CUGAT

I LA SEVA GRAN ORQUESTRA

SOM-HI, TOTS A BALLAR!!

23 i 30 octubre i 6 novembre

Es concediran més de 55 milions de pessetes

Confirmat l'ajut de la Generalitat per reparar les canonades de Figueres

J. M. B.V.

Barcelona/Figueres.— El director general d'Obres Hidràuliques de la Generalitat, Francesc Vilaró, es va reunir dimecres passat amb l'alcalde de Figueres, Marià Lorca, i el primer tinent d'alcalde, Martí Palahí, amb l'objectiu de concretar les ajudes institucionals per la reparació dels desperfectes ocasionats a les canonades d'aigua procedents del pantà de Boadella.

La Junta d'aigües —com ja va avançar el DIARI DE GIRONA— es farà càrrec dels 55 milions de pessetes que costarà la reparació de les canonades, malmeses per la sobtada obertura de les comportes de l'embassament la matinada del dia 4 de desembre, la qual cosa provocà que des d'aleshores la ciutat romangués sense captar l'aigua directament de Boadella.

L'empresa municipal de serveis, Fisersa, encarregada del subministrament de l'aigua, ha redactat la memòria del projecte de reparació que puja a 55 milions de pessetes, ja que es tracta, en el seu conjunt, de dues canonades que surten a peu de presa, una de les quals —que passa exteriorment— va quedar completament destrossada. L'esmentada memòria fou enviada a la Junta d'aigües per veure l'abast de les ajudes institucionals al projecte.

L'alcalde Lorca ja va avançar en el transcurs del ple celebrat dilluns que la Generalitat pagaria tota l'obra, fet que va ser confirmat a la

Les canonades de Figueres varen quedar molt malmeses amb l'obertura de les comportes del pantà de Boadella. (Foto PUÉRTOLAS).

reunió de dimecres amb Francesc Vilaró. La Junta d'aigües ha considerat correcte el projecte elaborat i adjudicarà directament l'obra amb caràcter urgent. S'espera que la reparació quedi enllestida abans de l'estiu, època en la qual les dues canonades solen ser necessàries per garantir el subministrament d'aigua a tota la ciutat, ja que, en incrementar-se el consum

no és donava l'abast amb una sola de les canonades.

Per altra part, sembla que la Generalitat podria concedir una ajuda a l'Ajuntament de Figueres per finançar, de forma parcial, el pagament de la solució provisional pel que fa a l'arribada d'aigua a la xarxa general i que puja a més de deu milions de pessetes.

L'obra va consistir a connectar

la xarxa dels regants amb el dipòsit municipal, afegint-hi uns motors per extreure aigua d'alguns pous del terme que amplien el cabal, i fins en aquests moments han superat una total garantia per l'abastament del líquid a tots els figuerencs. L'ajuda de la Generalitat podria arribar al cinquanta per cent del cost total de les esmentades obres que ja ha pagat Fisersa.

Llança aprova el projecte de la presa de la Valleta

Llança.— L'Ajuntament de Llança ha aprovat el projecte de construcció de la presa de la Valleta, que significarà una inversió de prop de 500 milions de pessetes, segons ens informa el nostre corresponal J.L.Ponce.

Josep Maria Salvatella, alcalde de Llança, ha assegurat que aquesta obra resoldrà de forma definitiva el problema de subministrament d'aigua que pateix la població. El projecte aprovat contempla la construcció d'una presa al llit de la riera de la Valleta amb una capacitat suficient per contenir aigua per a dos estius. Això, segons que ha indicat Salvatella, «fa improbable que hi hagi més restriccions, ja que en els estudis que tenim de 50 anys cap aquí mai no hi ha hagut una sequera que hagi afectat dos anys seguits la zona».

Per solucionar de forma provisional el problema de l'aigua, ja s'havien construït a la població dos pous nous.

El projecte de la presa de la Valleta ha estat redactat pel figuerenc Ramon Galimany i preveu la instal·lació de la presa mig quilòmetre amunt de la riera, allunyada de les vies de comunicació principal per evitar la possibilitat de problemes i inconvenients, ni afectar zones urbanístiques, i té com a principal objectiu l'aprofitament de tota l'aigua acumulant-la a la construcció.

Es va presentar a Figueres

Montserrat Minobis publica un llibre sobre l'Abat Escarré

L'escriptora Maria Àngels Anglada fou l'encarregada de presentar el llibre de Montserrat Minobis. (Foto PUÉRTOLAS).

J.M. B.V.

Figueres.— La periodista figuerenca Montserrat Minobis va presentar a la biblioteca del Casino Menestral de la capital de l'Alt Empordà el llibre que acaba de publicar sobre la figura i personalitat de l'Abat Escarré.

L'obra, que porta per títol «L'Abat Aureli Maria Escarré (1946-1968)», inclou un conjunt de testimonis sobre l'enigmàtica personalitat del màxim dirigent del monestir de Montserrat en uns moments difícils per Catalunya, que l'obligaren, com a conseqüència de la seva postura personal, fermament compromesa amb el catalanis-

me i les llibertats democràtiques, a sortir del país. Aquests testimonis que recull la periodista Montserrat Minobis col·laboren, fins i tot, de forma directa en el volum publicat sobre la vida de l'Abat Escarré.

La periodista Montserrat Minobis, de fet, dedica una especial atenció al període que l'abat va passar a Montserrat, recollint les principals actuacions que com a dirigent del monestir va dur a terme i les seves creences democràtiques i catalanistes.

L'acte de presentació del llibre, que fou molt concorregut, va anar a càrrec de l'escriptora empordanesa Maria Àngels Anglada.

Per donar a conèixer les institucions europees i les seves activitats

Els eurodiputats de CDC presenten un butlletí d'informació trimestral

S. QUINTANA

Barcelona.— Carles Gasòliba i Joaquim Muns, eurodiputats de Convergència Democràtica de Catalunya, han endegat la publicació trimestral d'un butlletí d'informació que, amb el nom de «Euro-Notícies», intentarà divulgar la realitat i l'activitat de les institucions europees.

«Euro-Notícies» és patrocinat pel Grup Liberal, Demòcrata i Reformista del Parlament europeu, en el qual estan integrats els diputats per Convergència i que disposa d'un fons econòmic per dedicar a informació. Aquesta nova publicació analitzarà temes d'actualitat, d'interès econòmic, social i científic, i altres temes que afecten el ciutadà de forma particular i concreta, al mateix temps que detallarà les activitats principals que el grup parlamentari LDR porti a terme.

L'esquema que seguirà la publicació, segons que ha indicat Carles Gasòliba, serà sempre el ma-

teix, amb la participació de personatges especialment interessants per la seva dimensió europea —en el primer número figuren Jordi Pujol com a secretari general de CDC i Simone Veil com a president del grup LDR del Parlament europeu— i amb la presentació de temes sobre alguna entitat europea, de relació entre Catalunya i la CEE, de divulgació sobre el funcionament intern de la CEE. El número 1 del butlletí, que porta data de desembre del 87, recull dos articles sobre «L'insuficient creixement econòmic» i «L'Acta Única Europea», de Joaquim Muns i Carles Gasòliba, respectivament, un reportatge sobre el Consell Català del Moviment Europeu i un altre sobre el català a les institucions europees, i dos temes entre la divulgació i l'actualitat sobre la cimera a Copenhague i les comunitats europees.

Tirada de vint mil exemplars

«Euro-Notícies» tindrà una tirada de vint mil exemplars cada tres

mesos i la seva difusió està especialment relacionada amb l'àmbit de Convergència i els mitjans d'informació i per a l'interès de totes aquelles persones que es moguin en ambients relacionats amb les institucions europees.

Joaquim Muns ha indicat que, «tot i que s'ha de reconèixer la limitació d'espai —el butlletí només té unes vuit pàgines— i temporal, «Euro-Notícies» pretén fer arribar el pols de la nostra activitat als ciutadans».

Una de les darreres iniciatives en les quals han participat els dos eurodiputats de CDC fou el patrocini de l'exposició-homenatge a Salvador Espriu per tal de fer conèixer la personalitat i figura de l'escriptor i tot el que va fer per vetllar pel català. L'exposició-homenatge, anava lligada amb l'obra gràfica de Joan Descalç i escultures de Musachs, i per tal de promoure-la es varen editar tríptics en quatre llengües entre les quals es comptava el català.

Trobareu el

DIARI DE GIRONA

LIBRERIA PILAR

Güell, 106 GIRONA

484 PLAZAS SIN TÍTULO

Para ingresar en el CUERPO NACIONAL DE AGENTES JUDICIALES A.J. Turno Libre. Categoría FUNCIONARIOS PÚBLICOS con destinos en Audiencias y Juzgados (oficinas) de TODA ESPAÑA. Ambos sexos, desde 18 años. No se pide ningún título. EXCEPCIONAL OPORTUNIDAD!! Pruebas sencillas y elementales que pueden prepararse en su misma casa. Información gratuita en

CENTRO DE ESTUDIOS ADAMS

Bailén 126, 08009 Barcelona. Rambla de Cataluña, 121 Tels. (93) 207 50 00 (cinco líneas). 218 82 04 (tres líneas)

AVUI

BATUDES A LA CIUTAT

Tots els sabors del cava

Júlia LORENZ

48 Bastants dibuixos del prolífic dibuixant Joan Junceda, que en el primer terç del segle va col·laborar en nombrosíssimes publicacions reflectint les formes de vida de la societat catalana, es poden observar i comprar fins a finals d'octubre a l'Art Cava Fussina, un bar que il·lumina el carrer quan la galeria d'art Metrònom tanca les seves portes.

les exposicions es combinen amb els sopars freds i la degustació dels caves. Fins ara han exposat maquetes de vaixells, cartells antics de tota mena, fotografies, l'actual mostra del dibuixant Junceda; i en aquests moments estan preparant una mostra de cartells realitzats els últims deu anys i una exposició del dibuixant Opiso.

El bar dels Martí no és un local de moda amb música a tot volum, ja que ells creuen que hi ha ocasions en què el desig més immediat pot ser trobar-se amb els amics i compartir una certa calma. No té cap disseny especial ni cap suport publicitari, però la música suau i les parets plenes d'impactes visuals el fan ben atractiu. L'amor i el gust pel Barri Antic de la ciutat va ser el que els va fer decidir-se per instal·lar-s'hi.

També espai de festes

Als serveis de degustació de caves, sopars i exposicions s'hi afegeix l'imprescindible billar, on els aficionats al joc de moda poden realitzar les seves partides, i unes sales soterrànies on destaca un petit celler que potser més endavant s'obrirà al públic i un espai lliure on poder realitzar festes relativament

Per alimentar la mirada

Art Cava Fussina fa un any que va obrir les seves portes en un antic magatzem de plàtans, degudament remodelat. Des d'aleshores,

A l'Art Cava Fussina hi ha exposada una mostra de dibuixos de Junceda

concorregudes. Quan es desitja un local ampli on encabir els amics sense perill de molestar els veïns, allí es pot trobar el recer adequat. Obert a tothom, hi han fet festa tant els socialistes, quan van guanyar les darreres eleccions municipals, com els del Moviment de Defensa de la Terra, dies després que la policia entrés al local, quan l'11

de setembre hi va haver reunió d'independentistes al Fossar de les Moreres.

Es una opció més de la zona del Born que de tant en tant rep explosions de vitalitat com la recent Marató de Rock, organitzada per les Golfes del Barri Antic, que dona feina a uns 16.000 joves aturats del barri.

A LA VORA DE...

La pinya de l'abat

Josep M. Espinàs

Sebastià Fàbregues, director de La Llar del Llibre, m'ha fet arribar un document singular relacionat amb Aureli M. Escarré, abat de Montserrat. Fa la tramesa d'aquest document amb motiu de la publicació del llibre que sobre l'abat Escarré ha escrit Montserrat Minobis, amb l'impuls del Club Arnau de Vilanova.

Montserrat Minobis és una excel·lent periodista, i el seu llibre és, per tant, un dossier extens, clar i molt útil per conèixer —a través d'entrevistes a les persones adients que van relacionar-se amb l'abat Escarré, de testimonis diversos i textos de l'època— una de les figures catalanes que va tenir més transcendència política i religiosa durant el franquisme. És una aproximació històrica, perquè com diu l'autora, cal no oblidar el període i el context en el qual es realitza l'activitat més pública i més polititzada de l'abat Escarré: finals dels cinquanta, i els seixanta.

El document que m'ha enviat Fàbregues és un dels reproduïts en aquest volum: és l'escrit que una colla de persones vam signar i adreçar a l'abat Escarré com a protesta perquè l'havien allunyat de Montserrat. S'hi deia que estàvem absolutament disconformes amb la versió que de la seva marxa de Montserrat havien donat alguns diaris i algunes emissores; que signàvem com a ciutadans que reconeixíem en l'abat Escarré la persona que en temps difícils havia donat un alt testimoni de veritat i de coratge en defensa de la llibertat i de la justícia; que les seves paraules i els seus fets l'havien fet estimat i respectat pels sectors més diversos del nostre país, «per tothom qui vol honradament la concòrdia civil i la solidaritat entre els homes per damunt de tot altre interès particular o partidista». I exigíem el seu retorn.

Però l'interès del paper que m'envia Fàbregues és que es tracta de la reproducció de l'original, i ho fa amb el convenciment que serà «una troballa entranyable, ja que textos d'aquesta mena no era aconsellable conservar-los a casa».

Realment, repassar les signatures que figuren al peu de l'escrit no tan sols és emotiu sinó que fa pensar. Hi trobem gent avui tan políticament o ideològicament diversificada com Antoni Tàpies, Pedrolo, Oriol Martorell, Joan Fuster, Josep M. Muntaner, Balstar Porcel, J. M. Castellet, M. A. Capmany, Jordi Solé Barberà, Joan Triadú, Albert Manent, Josep M. Llompard, Joan Colomines, Josep Termes, Miquel Porter-Moix, etc. I també noms de desapareguts com Espriu, Antoni de Moragas, Maurici Serrahima, Ciri Pellicer...

Però potser el que pot sobtar més del document —signat l'any 1965— és llegir-hi certs noms i la seva referència professional. Per exemple: Ernest Lluch, *economista*; Jordi Carbonell, *escriptor*; Antoni Cañellas, *advocat*; Jordi Pujol, *metge*; Joan Reventós, *advocat*; Pasqual Maragall, *economista*...

Ningú no era públicament polític, no se'n podia ser. Ningú no es definia per cap sigla de partit, només hi apareixien la JAC, la JOC i l'ACO, és a dir, les organitzacions catòliques obreres. Aquest paper *col·lectiu*, doncs, és significatiu d'un temps. Com ho era la persona de l'abat Escarré. L'any vinent farà vint anys de la seva mort.

APOCALÍPTICS i INTEGRATS

La culpa és dels ordinadors? Benaventurats

Jaume Fuster

En la caiguda de la Borsa de Nova York, diuen els experts, hi han jugat factors diversos. Un d'ells —i no el menys important, segons que sembla— han estat els ordinadors. Hi ha uns programes d'inversió en borsa que analitzen constantment l'evolució del mercat i emeten ordres de compra o de venda de valors segons com pintin les coses. Els programes tenen uns indicadors a la baixa que engeguen automàticament l'ordre de venda. I això és el que va passar dilluns a Wall Street.

No sé ni com ni quan va començar la davallada, sinó que em quedo amb el significat que té que unes *màquines idiotes* (definició d'ordinador que m'ha donat més d'un expert en informàtica), l'únic mèrit de les quals, a més d'operar amb milions de dades a la velocitat de la llum, és que no cobren un sou, ni tenen seguretat social, ni es posen malaltes, ni pateixen crisis personals, ajudin a provocar la caiguda de la borsa i facin trontollar l'estabilitat econòmica del món occidental.

Es diu, doncs, com una mena de coartada d'orgull humà, que la culpa de la crisi va ser dels ordinadors. No és ben bé així: la culpa va ser dels programadors, que no havien previst que l'arribada als indicadors de venda crearia el fenomen *bola de neu*. La culpa va ser dels agents borsaris, que confien cegament en la màgia de la informàtica i li deixen prendre decisions, la culpa va ser del senyor Reagan i de la seva política econòmica conservadora i agressiva, la culpa és del sistema capitalista...

Sisplau! Algú amb voluntat pedagògica que m'expliqui com funciona exactament això de la borsa!

Jaume Farriol

«Versió per a ser cantada per Joan Manuel Serrat al seu pròxim disc en català, que ara ens toca».

Benaventurats els pobres barcelonins perquè ells captaran de prop l'esclat olímpic.

Benaventurats els mansuets perquè els posseiran la terra i els excedents agrícoles comunitaris.

Benaventurats els que tenen fam i set de justícia perquè passaran la seva vida fent cua als tribunals.

Benaventurats els paífics perquè, un dia o altre, descansaran en pau.

Benaventurats els que pateixen exili i enyorança de la pàtria perquè seran feliçment extraditats.

Benaventurats els nets de cor —senzills i albat— perquè acabaran nets de cartera.

Benaventurats els que pateixen persecució per la justícia, perquè per a ells seran les noves presons de la Generalitat.

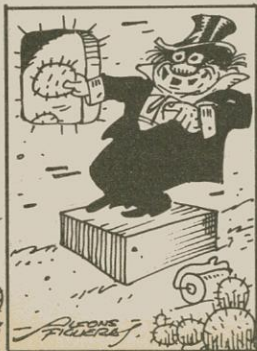
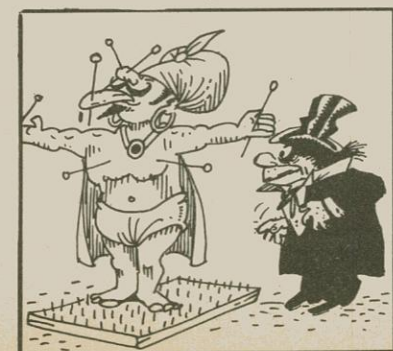
Benaventurats els que estimen la natura perquè tindran ocasió de netejar-la d'escombraries.

Benaventurats els malalts perquè podran fruit la Seguretat Social.

Benaventurats els dissortats perquè per a ells seran els premis de les miliuna lotos.

Benaventurats vosaltres quan us insultaran i us diran «polacos»: alegreu-vos perquè us podrien dir coses pitjors i us hauríeu d'aguantar, si fa no fa, com ara.

Mister Hyde

Alfons Figueras

Copyright by Alfons Figueras

Podrien fer augmentar molt a l'Alt Empordà la població d'aquestes espècies

Els sectors oví i cabrum, afavorits pels programes de subvencions de la CEE

Igor Grabulosa

Malgrat que l'entrada de l'Estat Espanyol a la C.E.E. està tenint uns efectes negatius molt importants per a la ramaderia bovina, que augmentaran quan es suprimeixin totes les traves proteccionistes d'aquest període de transició cap a la integració total, altres sectors ramaders com l'oví i el cabrum s'estan veient afavorits per uns programes comunitaris de subvencions, que a la nostra comarca podrien fer augmentar considerablement la població d'aquestes espècies de les quals la C.E.E. és deficitària.

De la transhumància al sedentarisme

La transhumància havia tingut una gran importància a la nostra comarca fins a temps no gaire llunyans.

La transhumància és el sistema ramader que consisteix en l'explotació complementària al llarg de l'any de dues zones de pastures diferents, que permeten aprofitar a l'estiu les herbes de l'alta muntanya i a l'hivern el sotabosc, brolles i herbeis dels altiplans, planes interiors i costes.

Un escriptor del segle passat (Bosch de la Trinxeria) fa referència a un ramat de 16.000 caps (!) portat per 20 pastors i 15 gossos, que de l'Empordà es dirigia cap a les pastures estivals alt pirinenques del Ripollès i Conflent. Als plans de Pi i Mantent els exigien 50 cèntims per cap de bestiar de llana pel dret de pastura, des del 15 de juny al 15 de setembre.

Aquest moviment ramader des de la nostra comarca fins a l'Alt Pirineu es feia a través de camins ramaders reservats exclusivament per a aquest bestiar, i algunes poblacions com Cabanes tindrien, segons alguns estudiosos, el seu origen en aquesta activitat. Les casetes tosques i rústiques fetes per a

A la comarca, la majoria dels pastors d'aquests ramats són els propis propietaris i, a part de les races del país, alguns municipis compten amb la raça ripollesa. Els ramaders tenen temps fins el 29 de febrer per tal d'accedir als ajuts de la C.E.E.

recollir-se els guardes i pastors, conegudes pel nom de «cabanes», formaren amb el temps nuclis de població com aquest poble empordanès.

Però actualment la major part dels nostres ramats són sedentaris, i únicament uns pocs municipis continuen practicant aquesta antiga tradició ramadera. Segons un estudi realitzat el 1981, ramats d'Agullana encara continuaven anant a l'estiu a pasturar a Alp, alguns de Cabanes a Camprodón i de Ventalló a Puigcerdà.

La comarca amb més xais

Després d'un descens de prop de 4.000 caps entre 1971 i 1978, el darrer cens del 1981 enregistra un augment de 6.000 caps en la població ovina alt-empordanesa, el que significava que, amb 54.980 xais i ovelles, la

nostra comarca aportava al conjunt provincial un 40,7 per cent del total avaluat per aquest sector ramader.

Els municipis amb més ramats i població total d'aquest tipus de bestiar són Cabanes amb 4.700 caps, Castelló d'Empuries amb 4.500, Peralada amb 4.220, Torroella de Fluvià amb 3.000 i Ventalló amb 2.000.

La majoria dels pastors d'aquests ramats són els propis propietaris i, a part de les races del país, alguns municipis com Albanyà, Cabanes, Cabanelles, Castelló, Fortià, Masarac, Peralada, Sant Mori, Vilabertran i Vilafant, compten amb la raça ripollesa, que des de fa uns anys és fortament potenciada per l'«Agrupació de Criadors d'Ovella Ripollesa» i diferents serveis institucionals de la Generalitat i la Diputació.

Els ajuts de la C.E.E.

Els ramaders tenen temps fins el 29 de febrer per a presentar les sol·licituds per tal d'accedir als ajuts comunitaris, que només els obliguen a mantenir en explotació durant 100 dies, a partir d'aquesta data, les ovelles i cabres per a les quals s'hagin sol·licitat la prima, la quantia de la qual no es coneixerà fins que hagi finalitzat la campanya de comercialització del 87, però que hom suposa que serà superior a les 1.500 pessetes per cap.

La Unió de Pagsos i la COAG (Coordinadora d'Organitzacions d'Agricultors i Ramaders) varen denunciar fa un parell de mesos que les primes assignades per a aquests animals es rebien amb molt de retard i hom espera que aquest any s'accelerïn els tràmits per al seu cobrament.

Un important llibre de la Minobis

Edició d'«Aureli M. Escarré, abat de Montserrat»

Redacció

Editat per la Llar del Llibre, de Barcelona, ha aparegut el segon volum de la seva col·lecció «Arnau de Vilanova».

Aquest llibre, intítulat «Aureli M. Escarré, abat de Montserrat», original de la prestigiosa coneguda periodista figuerenca, antiga col·laboradora del nostre Periòdic, Montserrat Minobis i Puntonet. Actualment, la Montse, com és sabut, és directora i presentadora de diversos espais a «Ràdio 4», un dels quals («Barcelona oberta»), va obtenir l'any 86 el premi «Ciutat de Barcelona», i col·laboradora dels programes informatius de TVE

a Catalunya.

A través de tot un seguit d'amenes entrevistes amb diferents personalitats que el conegueren i el tractaren, Montserrat Minobis ens ofereix una clara visió de l'abat Escarré, figura que constitueix una pàgina molt interessant de la nostra història recent, als gairebé vint anys dels seu traspass.

Com es recordarà, el pare Escarré va ser desterrat el 1965 i va viure exiliat a Viboldone fins a l'octubre del 68, moment que tornà a Catalunya, on morí poc temps després.

Es tracta d'una obra que cal qualificar d'important i que és llegida amb veritable avidesa pel lector. Felicitats, Montse!.

Fou destruït per les riuades

Portbou: L'Ajuntament remodelarà el passeig marítim

Corresponsal

L'Ajuntament de Portbou remodelarà el passeig marítim de la població, que fou destruït per les riuades del proppassat mes d'octubre.

La intenció de l'equip de govern, que encapçala Llorenç Novés, és unificar tota la zona que voreja la platja, per tal que adquireixi forma de semicercle, seguint l'estructura natural de la badia.

El passeig marítim està construït en dues fases independents i amb forma recta; però els efectes de les riuades el partiren pel punt que enllaçava ambdós sectors, on desemboca la ribera de Portbou.

S'ampliarà la boca del rierol

Les obres de reconstrucció preveuen ampliar la boca del rierol i reforçar els murs de contenció que separen la platja del passeig, que en cas de llevant resulten poc eficaços.

L'alcalde, Llorenç Novés, vol continuar la iniciativa presa pel seu antecessor, Moisès Sáez, de construir una vorera que volti tot el passeig, on es plantaran palmeres.

Tot i que el projecte de l'avinguda marítima encara està en fase de realització, les obres de reconstrucció es fan en aquesta línia.

Portbou: Les dependències municipals seran informatitzades

Corresponsal

L'Ajuntament de Portbou té previst invertir prop de tres milions de pessetes en la informatització de les dependències municipals.

La Comissió de Govern d'aquest ajuntament encarregà al secretari de la corporació la confecció el plec de clàusules econòmico-administratives, que ara es troben en exposició al públic, per tal d'anar a l'adjudicació directa.

Des de fa mesos, els tècnics municipals han anat estudiant les ofertes de les diferents cases i equips d'informatització, a fi de trobar el més adient per a les necessitats de la burocràcia municipal.

Torroella de Fluvià: Petició d'un vial per als camions que van a Vilamalla

Redacció

L'Ajuntament de Torroella de Fluvià ha demanat al Ministeri d'Obres Públiques i a la Generalitat la construcció d'un vial especial per als camions que, des de la carretera N-11 o l'autopista, es dirigeixen al complex duaner de Vilamalla.

Els vehicles pesats obstrueixen sovint el trànsit a la carretera de la Bisbal, tot causant accidents greus, alguns dels quals és, fins i tot, mortal.

Cal dir que la Generalitat ja té els estudis fets sobre aquesta obra, que resta pendent, segons que sembla, de la creació del consorci que ha de gestionar el complex fito-sanitari.

Senyalització de carreteres

Redacció

La Direcció General de Carreteres de la Generalitat de Catalunya tornarà a dur a terme, d'aquí a poc temps, la campanya de senyalització de carreteres al llarg de totes les comarques catalanes incloses dins del pla quadriennal 1984-88.

Aquest pla contempla la col·locació de rètols, senyals de trànsit, baranes als ponts, així com el condicionament de tots aquells elements destrossats per les tempestes, els accidents, les bretolades, etc.

La represa de la campanya ve donada per la demanda d'una gran majoria d'ajuntaments catalans que els siguin renovats els rètols indicatius, dintre dels seus respectius termes municipals, i col·locats altra vegada, però en català.

Realisme brut

Isidor CÒNSUL

R. Ford, J.A. Phillips, R. Russo, E. Gilchrist, R. Olmstead, J. Williams i L. Erdrich, *Dirty Realism. Realisme brut (Nova narrativa nord-americana)* (I). J.A. Phillips, R. Ford, R. Carver, E. Tallent, F. Barthelme. B.A. Mason i T. Wolff. *Dirty Realism. Realisme brut (Nova narrativa nord-americana)* (II). Eumo Editorial, Vic, 1987

Les dues antologies *Dirty Realism. Realisme brut. Nova narrativa nord-americana*, publicades per Eumo Editorial, amb un lloable sentit de l'oportunitat, palesen un error de cronologia que em sembla oportú de remarcar. L'ordre dels volums hauria de ser invers, vull dir que el primer és el segon i a l'inrevés. Totes dues antologies reproduïxen les publicades per la revista *Granta*, en els números 8 i 19 respectivament, com prou bé s'assenyala, d'altra banda, en la informació editorial de les tapes de tots dos llibres. Diria que es tracta d'una matisació important per un parell de raons, sobretot. Primer perquè, tot i que les dues traduccions catalanes han sortit amb pocs mesos de diferència, en realitat la distància que hi ha entre els originals anglesos d'ambdues antologies és, gairebé, de quatre anys. Remarcar aquest espai cronològic és una atenció elemental que es mereix el lector. La segona raó, molt vinculada al mateix problema, és que en el primer volum (el segon d'Eumo) hi apareix el primer espasa de la colla, Raymond Carver, i els tres o quatre noms ara com ara més significatius: Richard Ford, Tobias Wolff, Bobbie Ann Mason, Jayme Anne Phillips, etc. Els tres primers, Carver, Ford i Wolff, són, a més, escriptors molt relacionats per vincles d'amistat i poden ben bé considerar-se com l'eix i el nucli més fonamental d'aquest nou tombant en la narrativa nord-americana.

Bill Buford, l'editor de *Granta* i responsable d'aquest doble projecte anto-

lògic, explica que el *realisme brut* és, fonamentalment, la mort del postmodernisme i dels successius *postpostmodernismes* que han mirat de perllongar-lo. L'enrenou comença amb el primer recull de narracions de Raymond Carver (*Will you, please, be quiet please*), i el planteig d'una alternativa nova, gens acadèmica, entestada a recollir fragments de la quotidianitat més elemental i esdevinguda el mirall que reflectís els aspectes menuts i desagradables d'una vida que és com és, allunyada de les fantasies publicitàries, del final feliç i d'aquell somni que només existí en les pantalles de cinema. Aquest corrent, conegut també com el *nou minimalisme* (i qualificat pel teòric postmodern John Bart com un *hiperrealisme minimalista de jornaleros postalcohòlics*), es manifesta, sovint, en una narrativa de precarietat, solitud, pobresa i marginació social: pares borratxos, drogodependència, desarrelament, absència d'amor, sexe fàcil i buit, violència gratuïta, etc. Ras i curt, la banda més bruta i desagradable de la vida, la que sovint hom mira d'amaragar, la que no sol trobar-se ni en la narrativa més convencional ni en els paràmetres més suats i coneguts de la vida nord-americana. Una literatura obligada a presentar el retrat més versemblant de la societat americana després de la revolta de la generació *beat*, el retorn de Vietnam i la crisi econòmica.

Un estil de nuesa i de silencis

Moments i retalls de la quotidianitat més trista i de la solitud més angoixada. Potser sí que no té precedents en la mateixa narrativa nord-americana (ho diu Bill Buford); sí que en té, en canvi, per a un lector que conegui l'evolució de la narrativa del XIX. Hom té la impressió de trobar-se davant d'autors del naturalisme (Zola, sobretot), en una altra època i geografia i —això sí— amb el toc d'un estil molt diferent. Deu ser per aquesta mateixa raó que

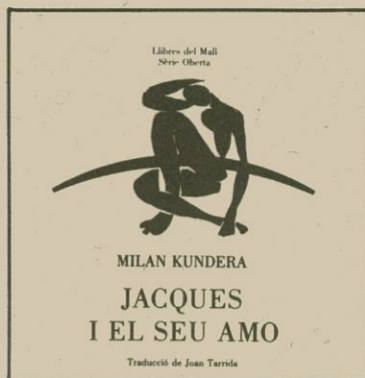
Quim Monzó parlava de l'obra de Raymond Carver (en una entrevista a *Quimera*) i deia que li semblava una mena de *Pàgines viscudes* de Folch i Torres, però en *plan camioner*.

Els narradors *dirty* escriuen petites històries de consum immediat i fugen, com d'escaldar-se, de l'ambició de la gran novel·la. Tiren cap al detall menut, retalls dins d'un parèntesi tancat en la vida d'uns personatges presentats sense cap tipus de grandesa. Interessa, només, la precarietat del present, perquè el buit i l'angoixa són massa evidents fora del parèntesi. Una narrativa, d'altra banda, de llenguatge senzill, acaramullat de col·loquialismes, amb un estil concís, fins a la màxima simplicitat, sense sentimentalisme ni gaire sentit de l'humor. Una narrativa minimalista que obliga el lector a penetrar en l'entrellat de la faula. No hi ha aclariments ni explicacions prèvies. Els contes lliquen fins a la nuesa del fragment o bé el retall que es relata, amb un gruix de silencis que reclamen una col·laboració lectora. No cal explicar el perquè de la violència gratuïta, ni la solitud del veterà de Vietnam, ni la marginalitat de la pobresa. Els personatges es limiten a viure aquestes situacions i prou, sense rebel·lia ni moralina didàctica.

Repassant els topants més característics de la mostra, destriaria els contes de viatge de Raymond Carver i Richard Ford (*El compartiment, Imperi i*, sobretot, *Rock Springs*). També les tombarelles estilístiques de Jayme Anne Phillips, on l'estil indirecte i el ritme dels silencis esdevenen components fonamentals en tots dos contes (*Carrils ràpids* i *Rayme-Un record dels setanta*). Cal remarcar, finalment, l'òptica infantil de dos contes per tal d'explicar, amb un punt d'ingenuïtat, els problemes dels adults (*Evasions*, de Joy Williams, i *De pesca amb en Wussy*, de Richard Russo). En general m'han semblat narracions suggerents i d'una absoluta correcció. Imatges d'un costumisme agre i més aviat abatut, sense somnis ni optimisme.

LLIBRES

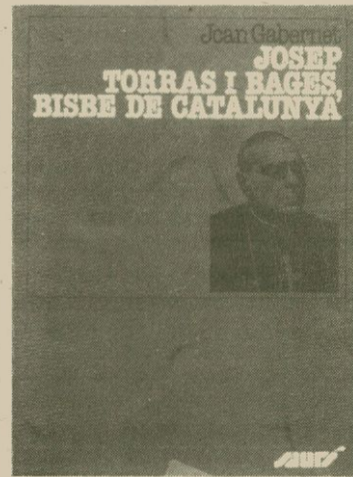
Teatre lúdic, divertit i irònic

Jacques i el seu amo, de Milan Kundera. Traducció de Joan Tarrida. *Sèrie Oberta*. Llibres del Mall. Barcelona, 1987. 117 pàgines.

L'escriptor txec Milan Kundera va començar a escriure aquesta obra de teatre com un mitjà de supervivència l'any 1968, quan els russos van envair el seu país i se li va imposar la prohibició de publicar els seus escrits. Inspirada en la novel·la de Diderot *Jacques el Fatalista*, l'obra de Kundera proposa un teatre lúdic, divertit i irònic en el qual el menys important és l'anèdota dels amors dels principals protagonistes (Jacques, l'amo i la senyora de Pommeraye). Barrejar diferents històries en un *tempo* accelerat i mantenir el somriure constant és la màxima virtut de *Jacques i el seu amo*. Tot i que, en principi, havia d'adaptar per al teatre *L'idiota*, de Dostoievski, l'aversion als russos que li va provocar la invasió de Txecoslovàquia va decantar Kundera per la novel·la de Diderot i pel model que aquesta havia tingut, el *Tristram Shandy* de Laurence Sterne.

Segona biografia del bisbe de Catalunya

Josep Torras i Bages, bisbe de Catalunya, de Joan Gabernet. Presentació de Ramon Masnou i Boixeda. Col. *Sauri*, núm. 79. Publicacions de l'Abadia de Montserrat. Barcelona, 1987. 422 pàgines.

Ja hi havia una biografia del bisbe Torras i Bages, malauradament impossible de trobar, escrita per Fortià Solà i inclosa en el primer volum de les *Obres completes* del prelat que va editar Balmes. Les Publicacions de l'Abadia n'editen ara una altra, realitzada pel pare Joan Gabernet, més *aggiornada* però també més discreta sobre molts dels aspectes humans del personatge. El Torras i Bages de Gabernet és més espiritual, més plàcid, més desproveït d'història i de conflictes. Com que el llibre no du notes ni cita fonts, és difícil saber fins a quin punt el pas del temps i el progrés de la investigació poden haver contribuït a millorar el coneixement que ja teníem de la vida d'aquell gran bisbe català.

Documents de la vida d'Aureli M. Escarré

Aureli M. Escarré, abat de Montserrat 1946-1968, de Montserrat Minobis. Col·lecció *Arnau de Vilanova*, 2. Editorial La Llar del Llibre. Barcelona, 1987. 302 pàgines.

Recollir la màxima documentació possible sobre la vida personal i política de l'abat Escarré ha estat l'objectiu de la periodista Montserrat Minobis a l'hora de realitzar aquest estudi biogràfic. S'ha destacat, sobretot, l'etapa més pública i polititzada de l'abat Escarré, a finals dels cinquanta i seixanta, recollint testimonis de persones que el van conèixer i seguint les passes de l'abat fins al seu exili de Viboldone a Itàlia l'any 1965, quan el dictador el va destituir perquè considerava que la potenciació de Montserrat i del catalanisme era massa perillosa. A part dels nombrosos testimonis que Montserrat Minobis ha aconseguit recollir hi ha també un apèndix amb les homilies de l'abat, fotografies, i articles de diaris de l'any 1965, en els quals es pot constatar fins a quin punt la destitució i l'exili de l'abat van repercutir a nivell internacional.

Jove narrativa italiana per al lector d'ara

Ocells de gàbia, d'Andrea di Carlo. Traducció de Fina Figuerola. Edicions Columna. Barcelona, 1987. 191 pàgines.

Andrea di Carlo és un dels descobriments de la nova narrativa italiana. N'és probablement un dels més interessants. Escriu amb un estil directe que permet una lectura totalment relaxada, gairebé mecànica. Els fets es van desenrotllant un darrere l'altre, en un ordre lògic i coherent com la vida mateixa. Di Carlo no es complica la vida ni pretén complicar-la als qui el llegeixen. I no obstant això —o potser gràcies a aquesta extrema facilitat del text—, *Ocells de gàbia* desprèn un inconfusible aroma d'obra ben feta. Pel que fa al tema, poca cosa: aventures d'un jove guitarrista que contempla amb amb una barreja de bona fe i esbalament l'espectacle de la vida moderna.

Primera entrega de «Les hores» de butxaca

De l'any nou a l'estiu, de Josep Pla. Col·lecció *El Dafi*. Edicions Destino. Barcelona, 1987. 250 pàgines.

La vida quotidiana, el clima, el ritme del temps, les tradicions i les reaccions humanes van servir perquè Josep Pla tornés a demostrar la seva gran mestria com a escriptor en aquest recull de narracions. *De l'any nou a l'estiu* és una primera entrega de la seva obra *Les hores*, de la qual ben aviat podrem llegir la segona part intitolada *De l'estiu a fi d'any*. Josep Pla explica, al començament del llibre, el que significa encetar un any nou a partir d'un *calendari de pàgines* per continuar després un recorregut per les festes típiques de l'hivern, la primavera i l'estiu, com el dia de Reis, Sant Antoni dels burros, la candelera, carnestoltes, l'equinocci de primavera, les roses de Sant Ponç, el Corpus i Sant Joan.

EL LECTOR ESCRIU

A propòsit d'un llibre sobre l'abat Escarré

Ens referim al llibre signat per Montserrat Minobis, el text del qual està format per un seguit d'opinions de diferents persones disposades a brandar el «botafumeiro» incondicional i partidista a favor de l'abat Escarré i sobre el seu suposat exili o martiri polític. L'autora cuita a dir-nos que no ha pretès fer cap treball històric, sinceritat que cal agrair. Tampoc no podem dir que sigui una enquesta periodística, gènere prou conegut i acreditat. Però això no l'eximeix del deure de demanar informació a qui pot donar-n'hi. La majoria de les opinions recollides són de gent que conegueren l'abat ocasionalment. ¿Per què no ha interrogat cap ni una de les massa nombroses víctimes de les «purgues» escarrerianes que sofriren enganys, denúncies, detencions o retencions domiciliàries, maltractaments físics i morals, exilis, etc? Aquests sí que, amb els seus parents i amics, tingueren ocasió de conèixer bé les dobles cares, les bones i les dolentes, del personatge mitificat! Ni tan sols ha fet referència als llibres ja publicats sobre el tema, el contingut dels quals, baldaments desplaçats als mitificadors, ha merescut les lloes —potser excessives— de reputats científics i professors d'Europa i els Estats Units. Tampoc no cita cap dels treballs tan ben elaborats del pare Hilari Raguer. Cap referència sobre els diversos escrits del pare Antoni Ramon i Arrufat. Cap citació de cartes, citacions o reportatges de, o sobre, els P.P. Baraut, Renyé, Bellet o Josep Espona, etc. Com és possible que un grup d'ex-religiosos sacerdots voluntàriament laïcizats que compten amb tants recursos que a Roma hem sentit qualifi-

car de Màfia, com és possible que no hagin trobat cap historiador de prestigi que empenngui d'una vegada una crítica seriosa i sincera dels llibres i treballs ja publicats d'un i altre color?

El llibre de referència, doncs, queda reduït a un partidista spot publicitari. Però, no per això deixa de tenir quelcom de positiu, i bé cal esmentar-ho. És prou significatiu, per exemple, que anys enrera —en la commemoració del 1978— una sèrie de personatges que es varen desfer en elogis de l'abat Escarré, ara s'han mantingut en un rigorós silenci malgrat les pressions rebudes.

Pel que fa al contingut de les afirmacions pseudo-històriques, han hagut de modificar considerablement les seves tesis anteriors: que la visita canònica del 1965, per exemple, no va imposar l'exili a l'abat Escarré sinó que li fou proposat com a consell.

Només que, per tal de mantenir el mite de l'exili, varen fonamentar-ho sobre una suposada disposició de Secretaria d'Estat del Vaticà, quan la veritat és que no fou pas Secretaria d'Estat que va cridar l'abat Escarré, sinó que fou ell qui, immediatament després de la seva acceptació de l'allunyament, se n'anà a Secretaria d'Estat i a l'Ambaixada d'Espanya al Vaticà (curiós, oi?) per tal de transformar el cas monàstic en problema polític. I al mateix temps —per embrollar més la troca— escrivia als seus superiors immediats, dient-los que ell ja rebia ordres de qui les hi havia de donar; com si només pogués ésser manat pel Papa o per algun àngel, com pretenia Mahoma.

Ens costa comprendre que el nostre bon antic company el

pare Oleguer Porcel faci cor amb els ja al·ludits ex-monjos laïcizats, presentant l'abat Escarré com un model d'obediència. Mai la Santa Seu, ni per la Secretaria d'Estat ni per la Congregació de Religiosos ni per cap altre Dicasteri, no va eximir-lo de l'obediència deguda als seus superiors regulars, ni el va declarar mai dependent directament del Vaticà com ell pretenia. El Papa Joan XXIII es va negar, expressament, a rebre'l mentre no se sotmetés als seus superiors. Les cartes de Mons. Dell'Acqua citades en el llibre de referència sempre tenen cura de precisar —en respondre a peticions de l'abat Escarré sobre viatges— que li ho diuen a títol de consell, ja que el consulten. Nosaltres voldríem preguntar: si realment el creuen tan obediència ¿per què no va fer cas del repetit advertiment que rebé de no fer declaracions polítiques, de no concedir més audiències a persones comprometedores ni acceptar intervius de més periodistes a Viboldone (Itàlia)?

L'actitud de les autoritats civils envers l'abat Escarré fou igualment atenta i delicada. El nostre bon amic ja difunt Octavi Saltor, que era un fervorós de l'abat Escarré, en un curiós capítol de les seves memòries pòstum, ens dona unes divertides explicacions sobre els àpats pantagruèlics que l'abat Escarré feia a casa seva i testifica que el cònsol espanyol de Milà anava personalment a Viboldone amb els segells oficials per renovar-li el passaport i el visat. És evident que cap diplomàtic mai no estendrà passaport o visat a cap ciutadà proscribit pel país que ell representa.

Per tant, res d'exilis ni de martiris polítics! I menys encara, imposats per la Santa Seu!

És bo recordar que al moment de la deposició de l'abat Escarré, el 1961, és a dir, tres anys abans de la seva expulsió o allunyament, mai no es va parlar de raons polítiques. Però ell, un cop ja fora, volgué donar contingut real al títol abacial merament honorífic que li deixaren, i, aferrant-se a un suposat dret adquirit, va escriure a l'abat President Gusi, que no respectar aquell dret adquirit era actuar com en «sistema comunista!». Els superiors de Roma, obviament, varen haver de recordar-li que s'ajustés a les normes vigents. Recordem que els bisbes i cardenals que cessen als 75 anys, mai no han pretès tenir cap dret adquirit intengible. L'abat Escarré ha estat, de tota l'Església universal, l'únic prelat —bisbe o abat— que ha necessitat, ja que s'entossudia a continuar usant el títol, que se li comunicés formalment que ja no tenia dret a fer-ho.

Afirmar, per tant, l'existència d'un suposat exili polític és una greu calúmia contra la Santa Seu. Els qui ho han fet i encara ho mantenen tenen el deure claríssim —en consciència si són creients, i en justícia si són decentes— de rectificar-ho per molt ingrat que els resulti haver de confessar que durant més de vint anys han estat mentint a tot el poble català i fins a l'opinió de fora.

Queda encara un altre aspecte no menys important: els gravíssims abusos d'autoritat de l'abat Escarré que fan que sigui ofensiu i irònic fer-lo passar per un defensor dels drets humans i de les «minories oprimides», sobretot tenint en compte la llarga sèrie de monjos ensorrats irremediablment i als quals mai —que se sàpiga—

no va demanar perdó ni reconegué el mal comès. L'abat Brasó, en canvi, és d'admirar com s'apressà a demanar perdó als qui ell perjudicà, si més no indirectament, durant els anys que fou prior de l'abat Escarré a qui obeïa. Intentar d'aprofitar l'ocasió per difamar l'abat Brasó, que ha estat l'únic abat que en el Montserrat modern va instaurar un règim de santa llibertat respectuosa amb la persona humana i amb les exigències de la vida regular monàstica, ens sembla una monstruositat intolerable.

Finalment, quan alguns dels col·laboradors del llibre que comentem pretenen presentar el Montserrat escarrerian en forma idíl·lica com si fos la caseta del bosc de la Blancaneus i els seus set nanets, saben que desfiguren la realitat. És molt més just recordar la definició d'aquell sant baró quan deia que les comunitats de clausura són agrupacions d'individus que viuen en família suportant-se virtuosament i se santifiquen tot coronant-se mútuament d'espines a desgrat d'ells mateixos. És aquí on se conserva viva la flama de l'Esperit Sant, amb tal, però, que el responsable del ramat es recordi de la terrible amenaça de Déu que li repeteix sant Benet en la seva Regla recordant-li les paraules del Profeta: Ai dels Pastors que en lloc de ser sol·lícits amb les ovelles que els han estat encomanades, les esgarrien, i es pasturen ells mateixos vagejant, senyorejant i cercant més elevades probendes... Quan això arriba, ja podem dir adéu a la serenor monàstica: totes les essències evangèliques més genuïnes ben aviat desapareixen de la casa de Déu. *Narcís Xifra i Riera*, pvre.

NECROLÒGIQUES

MARIA BEDRUNA I RIBAS

A l'edat de 76 anys, va morir ahir a l'Armentera Maria Bedruna i Ribas. Residia a l'Armentera.

Era casada i tenia un fill.

La missa exequial tindrà lloc avui, dia 11, a les 10 del matí, a l'església parroquial de l'Armentera.

RAMON PRESES I PUIG

A l'edat de 82 anys, va morir ahir a Sant Pere Pescador Ramon Preses i Puig. Era natural de Sant Pere Pescador i residia al carrer Delícies, 12, d'aquesta població.

Era casat amb Maria Quintà i Costa i tenia una filla.

La missa exequial tindrà lloc avui, dia 11, a les 4 de la tarda, a l'esglé-

sia parroquial de Sant Pere Pescador.

RITA CUFÑA IGLESIAS

A l'edat de 92 anys, va morir ahir a Torroella de Montgrí Rita Cufña Iglesias. Era natural de Torroella de Montgrí i residia al carrer de l'Hospital, 2, d'aquesta mateixa població.

Era vídua de Josep Maria Tauler Llandrich.

La missa exequial tindrà lloc avui, dia 11, a les 5 de la tarda, a la capella de l'Hospital de Torroella de Montgrí.

JAUME ROIG I FERRER

A l'edat de 82 anys, va morir ahir a Figueres Jaume Roig i Ferrer. Era

natural de Sant Pere Pescador i residia al carrer Verge de Portalet, 12, d'aquesta població.

Tenia una filla.

La missa exequial tindrà lloc avui, dia 11, a 2/4 de 3 de la tarda, a l'església parroquial de Sant Pere Pescador.

ALFONSO HUERTAS ROSILLO

A l'edat de 65 anys, va morir ahir a Palafrugell Alfonso Huertas Rosillo. Era natural de Valdepeñas (Ciudad Real) i residia al Passatge Sauleta, 99, de Palafrugell.

Era casat amb Dolores Garcia Garcia i tenia un fill.

La missa exequial tindrà lloc avui,

dia 11, a les 4 de la tarda, a l'església de Sant Martí de Palafrugell.

ANTONIO VÁZQUEZ VIZUETE

A l'edat de 77 anys, va morir ahir a Vilafant Antonio Vázquez Vizuete. Era natural de Guadalcanal (Sevilla), i residia al carrer de Catalunya, 18, de Vilafant.

Era vidu de Carmen Merchan Nogales i tenia un fill.

La missa exequial tindrà lloc avui, dia 11, a les 4 de la tarda, a l'església parroquial de Vilafant.

AURÈLIA ALVAREZ ALVAREZ

A l'edat de 91 anys, va morir abans d'ahir a Girona, Aurèlia Alva-

rez Alvarez. Era natural de Pesués (Santander) i residia a l'avinguda de la Hispanitat, 7, de Girona.

Era vídua d'Angel Gutiérrez Cambarro i tenia 2 fills.

La missa exequial tindrà lloc avui, dia 11, a 2/4 de 10 del matí, a l'església de Sant Narcís de Girona.

DÍDAC PONCE LÓPEZ

A l'edat de 69 anys, va morir ahir a Girona, Dídac Ponce López. Era natural de Cadis i residia al carrer de Mata, 85, de Banyoles.

Era casat amb Carme Perich i Salvà i tenia 2 filles.

La missa exequial tindrà lloc avui, dia 11, a 2/4 d'11 del matí, a l'església de Sant Pere de Banyoles.

1r. ANIVERSARI
de la mort deJoaquim Montaña
i Salles

La teva vídua, filles, gendres i nétes, et recorden.

Girona, 11 de febrer de 1988

† Diego Ponce i López

ha mort cristianament, a l'edat de 69 anys

A.C.S.

Els seus familiars: esposa, Carme Perich i Salvà; filles, Ma. Dolores i Ma. Carme; fills polítics, Jaume Oliver i Joan Font; néts, Laia i Isahac; Jordi i Ferran; germans, germans polítics, nebots, cosins i família tota, us demanen que pregueu per ell i vulgueu assistir a l'enterrament i missa exequial, actes de caritat cristiana que us agrairan.

Enterrament i missa exequial: avui dijous, a les 10.30.

Casa mortuòria: C/ Mata, 85 (Poste de Mata).

Els qui desitgin assistir-hi poden aplegar-se a l'església de Sant Pere.

Banyoles, 11 de febrer de 1988

Testimoni d'un recordat monjo figuerenc

Així el veia i així l'estimava el meu germà Gregori

L'Emili Casademont em demana que us parli del pare abat Aureli a través del que en pensava el meu germà. No és pas fàcil recordar tot el que ens havia pogut dir sobre la seva personalitat humana, religiosa i fins i tot política de l'ara recordat abat Escarré. Tota la pressió, en general, tots els mitjans de comunicació, n'han parlat aquests dies a bastament. Però certament que sempre poden haver-hi coses a afegir a tot el que s'ha dit fins ara. En tot cas, m'haig de referir exclusivament a allò que, en algunes cartes, el meu germà Gregori ens deia sobre el pare abat de Montserrat.

ANIMÀ ELS MONJOS JOVES A TROBAR UN NOU CAMÍ

Tot fullejant-les, les meves germanes i jo, hem trobat alguna que altra referència sobre ell. S'ha de tenir en compte que l'abat Aureli fou el qui impulsà els estudis dels monjos més joves (entre ells, hi havia el meu germà i els qui avui es troben a Cuixà) en universitats estrangeres. Ell fou qui els animà a celebrar a Montserrat aquells col·loquis que esdevingueren un aplegament a l'entorn del Mo-

nestir de Montserrat dels joves catalans d'aquells anys. Ell fou qui, potser sense compartir clarament els seus ideals, els animà, sense dir-los explícitament, a trobar un nou camí que, com tothom sap, acabà duent els monjos a Cuixà (això succeïa justament quan el meu germà es trobava greument malalt i el pare Aureli empenia el camí de l'exili). I precisament el mateix dia en què l'abat Escarré es veia obligat a deixar el seu monestir, els seus monjos i el país que tant estimava, donant proves d'aquesta seva extraordinària humanitat de pare i d'amic celebrava la missa en una petita habitació de clínica, on jeia un dels seus monjos... el meu germà Gregori.

LA CRISI MONTSERRATINA...

Hi ha una carta del meu germà, datada a París el 17 de desembre de 1964, en la qual explica el procés que s'està seguint a Montserrat i ens dona la notícia que després esdevindria "bomba" i motiu de crisi al monestir benedictí.

Diu, entre d'altres coses: "... Sé que la notícia corre molt per Barcelona. És el comentari con-

tinuat en els ambients veïns i allunyats de Montserrat. Notícia que alegra i deixa perplex a molta gent. Cal que us la cuniqui. Es tracta del següent: ja està, a hores d'ara, oficialment aprovat, per part de Montserrat, que, de moment, deu monjos anem a fer una fundació d'un nou monestir a Barcelona. Es tractarà de fer un monestir tal com les circumstàncies d'avui requereixen i tal com exigeix la condició dels qui estem destinats a fundar aquesta nova vida de comunitat monàstica-benedictina: sense posibilitats innecessàries i donant un valor primordial a la vida intel·lectual i al testimoniatge de cara al poble català i cristià..."

Més endavant, el meu germà afegeix: "... Ah!, el pare abat Escarré també vindrà amb nosaltres deu. De manera que la campanada encara serà més grossa".

En la mateixa carta afegeix (i ho transcriu perquè penso que són de les coses que aquests dies no s'han dit) que: "...

Montserrat havia començat un procés d'atañament al poble i calia ser conseqüents a aquesta línia i calia obrir les portes del Monestir a aquest poble català, que avui necessita alguna cosa

Per Montserrat Minobis i Puntone

més que folklore litúrgic o que els cants de l'Escolania, bé que les dues coses siguin boniques. Sí, són boniques, però són molt insuficients".

"ERA EL SANT DEL PARE..."

Evidentment, tot això que ens explica el nostre germà no hauria estat possible, segurament, sense el suport de l'abat Aureli. Naturalment, això ja és una idea del que podia significar per a aquell grup de monjos joves, disposats a treballar per bé de la comunitat cristiana del poble de Catalunya, la personalitat del pare abat Aureli M.ª Escarré.

Fent referència en una altra carta, anterior a la ja esmentada (aquesta de l'any 1952), a l'onomàstica de l'abat Aureli, escrivia: "... Era el Sant del Pare. Ell se sentia pare i, a la vegada, nosaltres fills i tots germans. Molt bonic!".

Efectivament. Així el veia i així l'estimava el meu germà Gregori. I així el veien i l'estimaven els seus monjos. I tots aquells que avui el recordem...